

РЕШЕНИЕ

№ 4810

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3584** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] чрез адвокат В. Х. срещу решение от 07.02.2022 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по НАХД №8273/2021 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 589654/16.04.2021 г., издадено от заместник - директора на ТД на НАП – С., с което на търговското дружество е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2621 лева, на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч. за нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Навеждат се доводи за маловажност на нарушението. Иска се от съда да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното наказателно постановление. Моли за присъждане на сторените в производството съдебни и деловодни разноски.

Ответната страна в касационното производство, чрез пълномощника си – юрк. Н. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Иска от съда да остави в сила решението на районния съд. Моли за присъждане на разноски за

юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Районният съд е установил фактическа обстановка, която кореспондира със събраните по делото доказателства. Установено е, че на 11.02.2021 г. в ТД на НАП С., офис „Център“ била извършена справка в Търговския регистър и регистър на юридическите лице с нестопанска цел при Агенцията по вписванията, при която било констатирано, че за дружеството [фирма], ЕИК:[ЕИК] няма публикуван годишен финансов отчет за дейността си през 2019 г. в законоустановения срок до 30.09.2020 г. За установеното нарушение на 11.02.2021 г. срещу дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, в който било посочено, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т.1 ЗСч., тъй като не е изпълнило задължението си да публикува чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията –Търговски регистър и регистър на юридическите лице с нестопанска цел, на годишния си финансов отчет /ГФО/ за 2019 г. в законоустановения срок до 30.09.2020 г. Въз основа на АУАН било издадено и обжалваното НП № F 589654 от 16.04.2021 г. на заместник - директора на ТД на НАП – С..

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

Законосъобразен е изводът на СРС, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП, които да опорочават административно-наказателното производство.

НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Правилни са изводите на въззивния съд, че е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административно-наказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Съгласно т. 2 и т. 3 от задължителните указания на Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН започва да тече от момента, в който всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административно-наказващ орган.. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Изрично в Акта и в Наказателното постановление се цитира писмото на Агенция по вписванията, което е постъпило в НАП на 14.12.2020 г. Освен това изрично е посочено в АУАН и в НП, че проверката е била извършена на 11.02.2021 г. Дори и да се приеме, че нарушението и нарушителят са били известни на НАП по-рано (при получаването на писмото от Агенция по вписванията - 14.12.2020 г. - като първи възможен момент на извършване

на проверката и установяване на нарушението), доколкото до съставянето на Акта на 11.02.2021 г. са минали по-малко от три месеца, също следва да се приеме, че е спазен 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. От датата на извършване на нарушението 01.10.2020 г. (първият ден след изтичане на крайния срок, посочен в Акта и в НП за подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенцията по вписванията - Търговски регистър на ГФО за 2019 г.: 30.09.2020 г.) до датата на съставянето на Акта (11.02.2021 г.) са минали по-малко от пет месеца. Между датата на съставяне на Акта и датата на издаване на процесното НП са минали по-малко от три месеца. Поради това съдът счита, че в случая административно - наказващият орган е спазил преклузивните срокове за съставяне на АУАН и за издаване на Наказателно постановление, разписани в чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 от ЗАНН. В тази връзка, неоснователни са доводите, че още с изтичането на срока за публикуване на финансовия отчет, на НАП е станало известно нарушението и неговия извършител. Наличието на хипотетична възможност чрез справка в информационната система да бъде установено непубликуването на финансовия отчет в срок не е равносилно на действителното констатиране на такова обстоятелство.

Разпоредбата на чл.38, ал.1, т.1 ЗСч. предвижда задължение за предприятията да публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, като всички търговци по смисъла на Търговския закон изпълняват това задължение чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 септември на следващата година. В настоящия случай безспорно е установено, че дружеството – касатор не е изпълнило това си задължение. Точно е приложена и относимата административнонаказателна норма на чл.74, ал.1 ЗСч., която предвижда в случаите на непубликуване на финансов отчет на предприятието да се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лв.

Законосъобразен е и изводът на СРС, че в случая процесното нарушение не следва да се разглежда като маловажен случай. Неизпълнението на административното задължение по Закона за счетоводството касае значими обществени отношения, свързани с изискването за публичност в дейността на търговските субекти и вярно представяне на информацията относно търговската им дейност, които отношения са охранявани от нормите на този нормативен акт. В тази връзка следва да се посочи, че за неспазване на тези разпоредби законодателят е предвидил значителни по вид и размер санкции, чието прилагане съдът намира за оправдано, с оглед степента на засягане на тези отношения.

Предвид горното съдът намира, че деянието не представлява маловажен случай и за него правилно е наложено следващото се административно наказание. Наказващият орган, както и въззивната инстанция правилно са приели, че липсват предпоставки за прилагане нормата на чл. 28 ЗАНН.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата

се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК вр.с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.02.2022 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по НАХД № 8273/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма][ЕИК] ,представявано от управителят А. С. С.,със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] да заплати на Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: